

[Socialministeren]

skæftigelsen. Det blev dog samtidig præciseret fra den tidligere, socialdemokratiske regerings side, at det ikke var hensigten, at der i øvrigt skulle ske nogen begrænsning i dagpengelovens hovedprincip om en arbejdsgiverperiode på 5 uger. Lovforslaget blev som bekendt vedtaget af et stort flertal her i tinget.

For godt $\frac{3}{4}$ år siden fremsatte fremskridtspartiet forslag om nedsættelse af arbejdsgiverperioden til 1 uge. Det forslag, der behandles her, er som anført i bemærkningerne en genfremsættelse af det tidligere forslag, suppleret med et forslag om indførelse af 2 karenstage for lønmodtageren i den første sygeuge. Arbejdsgiverperioden efter det nye forslag er således reelt reduceret til kun 3 dage. Det forslag, der dengang fremsattes af fremskridtspartiet, fik, som det vist huskes, ikke nogen overvældende positiv modtagelse her i tinget. Det kommer næppe bag på forslagsstillerne, at det reviderede forslag heller ikke vil få regeringens tilslutning.

Jeg skal ikke her gå i detaljer med hensyn til den del af forslaget, der er identisk med det tidligere forslag. Hvad angår dette spørgsmål, kan jeg blot henvise til den behandling, der dengang var i tinget, og til behandlingen af forslaget om midlertidig refusion til arbejdsgiverne af udgifterne vedrørende 4. og 5. sygeuge. Det fremgik klart af debatten, at et stort flertal af tingets medlemmer, bl. a. af hensyn til de økonomiske og administrative konsekvenser, ikke kunne tiltræde ændringer af arbejdsgiverperiodens længde, der gik ud over den midlertidige refusionsordning for arbejdsgiverne. Der var samtidig almindelig enighed om, at virkningen på beskæftigelsen ved nedsættelse af arbejdsgiverperioden til 1 uge ikke tilnærmelsesvis ville blive af et omfang som forudsat af forslagsstillerne.

Jeg skal herefter knytte et par bemærkninger til det, forslagsstillerne kalder en nyordning, nemlig indførelsen af 2 karenstage for lønmodtagere. Ved dagpengereformens gennemførelse lagde man megen vægt på at afskaffe de tidligere anvendte karenstage. Dette var bl. a. begrundet i ønsket om at skabe større lighed mellem de forskellige lønmodtagergrupper, hvoraf nogle som bekendt får løn under sygdom, andre ikke. Ved at gennemføre det foreliggende forslag ville man på helt afgørende vis bryde med disse prin-

cipper til skade for de økonomisk svage stillede. Jeg vil gerne i denne forbindelse fremhæve en enkelt gruppe, der vil blive særlig hårdt ramt af indførelse af karenstid, nemlig arbejdsløse, der bliver syge. Disse vil efter det foreliggende forslag ikke få ret til dagpenge de første to sygedage; det vil efter min opfattelse være at føje spot til skade.

Jeg mener også, det bør nævnes, at byrderne ved en eventuel gennemførelse af forslaget vil blive ulige fordelt på arbejdsgiverne. Arbejdsgivere, der beskæftiger funktionærer eller andre medarbejdere med ret til fuld løn under sygdom, vil jo stadig være forpligtet til at udbetale løn for de to første sygedage, mens arbejdsgivere, der fortrinsvis beskæftiger lønmodtagere uden ret til sygeløn, vil få det fulde udbytte af besparelsen i dagpengeudgiften for de to første dage.

Som det er fremgået af mine bemærkninger, kan regeringen ikke gå ind for det fremsatte forslag fra fremskridtspartiet, der fundamentalt bryder med de gode hensigter, der lå bag indførelsen af arbejdsgiverperioden i sygedagpengesystemet. Hertil kommer, at forslaget for det offentlige vil medføre meget betydelige merudgifter. Det er vanskeligt at opgøre dem, men formentlig ligger de i en størrelsesorden af omkring $\frac{1}{2}$ mia. kr. Efter regeringens opfattelse afspejler de midlertidige refusionsbestemmelser, der gælder for 4. og 5. sygeuge, på udmærket måde, hvad et stort flertal her i tinget for tiden har kunnet blive enige om skal gælde inden for dette område.

Jeg skal sammen med dette emne også kommentere det forslag, der er fremsat om begrænsning af de selvstændiges egenperiode fra 5 til 3 uger, lovforslag nr. L 59. Dette forslag er, som forslagsstillerne nævner det i bemærkningerne, en genfremsættelse af et forslag fremsat i forrige samling. Jeg kan derfor stort set henvise til debatten her i tinget ved behandlingen af det tidligere forslag, herunder til daværende socialminister Eva Gredals bemærkninger.

Jeg går, ligesom den tidligere socialminister, ud fra, at det er forslagsstillerens opfattelse, at nedsættelse af karenstiden for de selvstændige erhvervsdrivende skal ses som en konsekvens af, at det offentlige fra den 1. januar 1978 og foreløbig i 3 år har overtaget arbejdsgivernes dagpengeforpligtelse i 4. og 5. sygeuge. Jeg vil derfor gentage, hvad jeg